

Tragedien er et valg – afvis den!

(EIRNS) – 3. november 2023. “Hvad er, og til hvilket formål studerer vi universel historie?” Dette er navnet på den berømte forelæsning, som Tysklands største digter og største historiker, Friedrich Schiller, holdt i Jena i 1789; det er også det væsentlige spørgsmål, som må stilles og besvares af alle dem, der, selv på dette sene tidspunkt, stadig vil kvalificere sig til at møde de moralske udfordringer, som ligger umiddelbart forude for en menneskehed, der, i det mindste i den transatlantiske sektor, hurtigt er ved at miste den moralske egnethed til at overleve.

I sine indledende bemærkninger i dag til det 22. møde i Den internationale Fredskoalition sagde Helga Zepp-LaRouche: “Jeg kan kun sige, at den eneste måde vi kan komme ud af dette på er, at vi må overgå til en helt ny orden. Vi er nødt til at slippe af med geopolitik for altid. Vi må virkelig lægge dette bag os, at det er en legitim fremgangsmåde at have en gruppe nationers interesser imod en anden gruppe nationers interesser, hvilket er det, der allerede har ført til to verdenskrige. Det er klart, at Vestens arrogante insisteren på, at de er de bedste, og at det er dem, der ved alt – det må virkelig stoppe! Vi er nødt til at gå over til et system, hvor alle nationers interesser, både hvad angår deres sikkerhedsinteresser og deres ret til udvikling, respekteres.”

Lyndon LaRouche blev advaret for mange årtier siden af en fremtrædende israelsk person, der kommenterede udsigterne til, at LaRouches Internationale Udviklingsbank fra 1975 ville blive vedtaget som den afgørende komponent i et fredsforslag for Mellemøsten: “Hr. LaRouche, undervurder aldrig galskabens faktor i politik.” For den fortsatte, varige menneskelige overlevelses skyld, og for at undgå at kaste menneskeheden ud i en civilisationsafsluttende, og måske “religiøst motiveret”

atomkrig, er her en åndelig øvelse, såvel som et tankeeksperiment, i den universelle historie, som hver af os bør forsøge at løse, på vegne af de 10.000 og atter flere menneskers, som for nylig blev myrdet i Sydvestasien.

Den 4. november 1995, for otteogtyve år siden i dag, blev den israelske premierminister Yitzhak Rabin myrdet. For ti år siden, til minde om denne tragedie, bemærkede Schiller Instituttet:

“Yitzhak Rabin var ikke nogen ‘peacenik’ (fredsmager). Han var født i Jerusalem i 1922, havde kæmpet for Israels uafhængighed fra Storbritannien i 1947-48 og spillede en ledende rolle i krigen i 1967. Under hans tid som premierminister, mellem 1984 og 1988, kæmpede den israelske regering bittert mod den palæstinensiske intifada, og i de år og de efterfølgende år viste han ingen tegn på opblødning i forhold til anerkendelsen af en palæstinensisk stat. Han blev premierminister igen i 1992.

“Men i 1993 trodsede Rabin blandt andet fanatikernes vrede i sit land for at indgå Oslo-aftalerne med Det Palæstinensiske Selvstyre og underskrive en traktat med Yasser Arafat. Hans ord ved underskrivelsesceremonien, som fandt sted under overværelse af præsident Clinton, fortjener at blive mejslet ind i vores hukommelse:

“‘Lad mig sige til jer, palæstinenserne, at vi er bestemt til at leve sammen på den samme jord i det samme land. Vi, soldaterne, der er vendt tilbage fra blodige kampe; vi, der har set vores slægtninge og venner blive dræbt for øjnene af os; vi, der har deltaget i deres begravelser og ikke kan se deres forældre i øjnene; vi, der kommer fra et land, hvor forældre begraver deres børn; vi, der har kæmpet mod jer, palæstinenserne; vi siger til jer i dag med høj og klar røst: Nok blod og tårer. Det er nok.

“‘Vi har intet ønske om hævn, vi nærer intet had til jer. Vi

er, ligesom jer, mennesker – mennesker, der ønsker at bygge et hjem, at plante et træ, at elske, at leve side om side med jer i værdighed, i samhørighed, som mennesker, som frie borgere. I dag giver vi freden en chance og siger til jer, og siger atter til jer: Nu er det nok. Lad os bede om, at der vil komme en dag, hvor vi alle vil sige: Farvel til våbnene.

“Vi ønsker at åbne et nyt kapitel i den triste bog om vores liv sammen, et kapitel om gensidig anerkendelse, godt naboskab, gensidig respekt og forståelse. Vi håber at påbegynde en ny æra i Mellemøstens historie.

“To år senere, da Oslo (-aftalen) var under øget angreb fra dem, han kaldte de israelske ‘ayatollaher’, sammenfattede Rabin sine tanker om den forandring, der var nødvendig for at nå frem til en fred. I en skål for præsident Clinton og [Jordans] kong Hussein ved afslutningen af forhandlingerne om fred i Mellemøsten den 25. juli 1995, sagde Rabin: “Hvis jeg hæver min skål, vil jeg hæve den for dem, der har modet til at ændre aksiomer, overvinde fordomme, ændre realiteter, og dem, der gør det muligt for dem – for Dem, Deres Majestæt (kong Hussein af Jordan); for Dem, præsident Clinton; for alle dem, der tror og støtter og er parate til at hjælpe med at fortsætte freden i regionen. Le Chaim. Le Chaim.” Rabin besluttede sig for at blive større, at overvinde tragedien og hæve sig over sig selv, sine omstændigheder og sin tid for at tale på vegne af hele menneskeheden og den universelle historie. Ligesom Martin Luther King “gik han op på bjergtoppen for at se det forjættede land.”

I foråret 1996, få måneder efter mordet, var det Benjamin Netanyahu, der med nød og næppe besejrede Rabins samarbejdspartner, den tidligere israelske premierminister Simon Peres, i kampen om at blive regeringschef. Leah Rabin, hustru til den dræbte Rabin, sagde om Netanyahu i 1998: “Jeg håber, beder til, at denne regerings dage er talte. Benjamin Netanyahu er en korrump person, en omstridt løgner, som ødelægger alt, hvad der er godt ved vores samfund. Han slår

det i stykker, og i fremtiden bliver vi nødt til at genopbygge det hele." I 1999 sagde hun: "Vi ønsker alle, at dette mareridt skal slutte, at dette monstrum kaldet Netanyahu skal forsvinde, for han har opbrugt vores tålmodighed for længe siden."

Men monstrøsiteten sluttede ikke. Netanyahu forlod embedet i 1999, men vendte tilbage ti år senere, fra 2009-21, og igen fra december 2022. Her er spørgsmålet til os: Efter adskillige krige og politiaktioner; et tocifret antal milliarder dollars brugt på militært isenkram; fuldstændig kontrol over Gazas luftrum, farvande og grænser; fuldstændig militarisering af sin egen befolkning; konstant overvågning og infiltration; hemmelig finansiering og støtte til Hamas, i opposition til Den Palæstinensiske Myndighed, for at skabe splittelse, herunder voldelig splittelse blandt palæstinenserne; ulovlig beslaglæggelse af land på Vestbredden; og absolut kontrol over ind- og udrejse fra Gaza i næsten to årtier, er Israel under Netanyahu blevet mere sikkert, mere retfærdigt og en bedre nation, end det var under Rabin? Og hvad betyder det for, hvad der skal foretages nu, ikke kun i Sydvestasien, men også i Ukraine og i alle andre tilfælde af global konflikt?

Professor Jeffrey Sachs sagde i en erklæring den 31. oktober, at Israel skulle reddes, "ikke fra Hamas, som mangler midlerne til at besejre Israel militært, men fra sig selv. Israels krigsforbrydelser i Gaza, der nærmer sig folkedrab, truer med at ødelægge Israels civile, politiske, økonomiske og kulturelle relationer med resten af verden... Israels venner, begyndende med USA, må hjælpe landet med at vælge diplomati frem for krig. Venner lader ikke venner begå forbrydelser mod menneskeheden, endsige forsyne dem med penge og våben til at gøre det."

Men venner, der er lige så besmittede af den samme afhængighed af geopolitik, og derfor af tragedier, som dem de vil rådgive, kan ikke rådgive dem anderledes. Der er ingen tvivl om, at Tony "Hoochie Coochie Man" Blinkens udenrigsministerium

mangler en overlevelseskultur, der er anderledes end den, der kendetegner den brutale kontorbureaukrat. Det er snarere op til os, borgerne i USA, Europa og resten af verden, at skabe en højere kultur, en kultur, der kæmper for menneskehedens værdighed med de våben, der passer til dette ideal.

Udenrigsministeriet afviste for årtier siden et forslag fra Helga Zepp-LaRouche om, at USA skulle supplere Lyndon LaRouches strategiske forsvarsinitiativ "SDI" fra 1983 med et tilsvarende initiativ over for alle nationer, der lagde vægt på det bedste fra hver nationale kultur, inklusive ens modstanderes. Deres mangel på indsigt afslører så den arvelige fejl i alle amerikanske (og angloamerikanske) efterfølgende og nuværende inkompetente tilgange til politik, for slet ikke at tale om de katastrofale "nationsopbygningsprojekter" i de sidste 35 år. Dette -syn på menneskeheden fra Zepp-LaRouche, der var forankret i hendes afviste forslag, førte til oprettelsen af Schiller Instituttet i 1984. Fra dengang og frem til i dag har Schiller Instituttet været fortalere for den aksiomforandrende metode "modsætningernes sammenfald", som den store tænker og diplomat, kardinal Nicolaus af Cusa, var banebryder for i det 15. århundrede, fordi den har den største chance for at afværge den forestående, truende tragedie og massakre, som ikke behøver at ramme Sydvestasien endnu en gang. I de kommende dage vil Schiller Instituttet gøre opmærksom på Friedrich Schillers upåagtede betydning for at rette op på den nuværende histories tragiske fejltagelser, gennem poesi, skønhed og studiet af den universelle historie, for at skabe en ny global strategisk og økonomisk arkitektur. Dette er en tid, vores tid, til at hæve sig over tragedien, som Yitzhak Rabin gjorde det.

Foto: Creative Commons